

Sygn. akt IV Ua 10/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

19 maja 2021 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: sędzia Sławomir Matusiak

Sędziowie: sędzia Dorota Załęska (spr.)

sędzia Sławomir Górny

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Wawrzyniak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 maja 2021 roku w Sieradzu

sprawy z odwołania R. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł.

z dnia 16 lipca 2020 roku Nr (...)

o zasiłek chorobowy oraz zwrot zasiłku chorobowego

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sieradzu - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 11 lutego 2021 roku sygn. akt IV U 170/20

oddala apelację.

IV Ua10/21

UZASADNIENIE

Decyzją z 16 lipca 2020r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. - odmówił wnioskodawcy R. S. prawa do zasiłku chorobowego za okresy od 2 października 2018r. do 30 listopada 2018r., od 14 kwietnia 2019r. do 30 kwietnia 2019r., od 8 maja 2019r do 10 maja 2019r. oraz zobowiązał wnioskodawcę do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego za wskazane okresy w kwocie 7.401,60zł. W uzasadnieniu wskazał, że ubezpieczony w trakcie zwolnień lekarskich wykonywał pracę w ramach umowy o pracę w firmie (...).

W odwołaniu od decyzji R. S. wskazał, że w trakcie zwolnienia lekarskiego cierpiał na poważne dolegliwości kręgosłupa, nie był w stanie niczego dźwigać i podnosić. Trudności sprawiały mu nawet zwykłe proste czynności jak siadanie na krześle, czy podniesienie się z łóżka. Przez większość zwolnienia lekarskiego brał silne leki przeciwbólowe, dzięki którym mógł funkcjonować. Leki te obniżały jego zdolność szybkiego reagowania, był otumaniony i śpiący. Wskazał, że w firmie K. D. był zatrudniony na umowę o pracę w niepełnym wymiarze czasu pracy, tj. 1/32 etatu, co w przeliczeniu na faktyczny czas pracy daje 5,75 godziny w miesiącu. Pracodawca nie określił w umowie o pracę dat i terminów wykonywania przez niego pracy, a jedynie określił jej zakres, co umożliwiło mu pracę zdalną, bez konieczności przebywania w firmie.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 11 lutego 2021 roku Sąd Rejonowy w Sieradzu zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał R. S. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 14 kwietnia 2019 roku do 30 kwietnia 2019 roku oraz za okres od 8 maja 2019 roku do 10 maja 2019 roku i stwierdził, że R. S. nie ma obowiązku zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego z funduszu chorobowego wraz z odsetkami za wyżej wskazane okresy.

W pozostałej części oddalił odwołanie.

Wyrok zapadł po następujących ustaleniach i ich ocenie prawnej:

R. S. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Sp. z o. o. oraz w firmie K. D. (...) w wymiarze 1/32 etatu. W okresach objętych przedmiotem sporu był niezdolny do pracy z powodu choroby. Zwolnienia lekarskie wystawiano elektronicznie. W czasie wizyty lekarz pytał o NIP pracodawcy i jego nazwę i wnioskodawca podał firmę (...). R. S. pracował na rzecz firmy K. D. od 1 do 13 kwietnia 2019r. Na pewno nie świadczył pracy na rzecz w.w firmy od 14 do 30 kwietnia 2019r. i od 8 do 10 maja 2019r. Wynikające z umowy o pracę obowiązki wykonał na rzecz K. D. w pozostałe dni miesiąca maja 2019r. Za dzień 1 października 2018r. zwolnienia lekarskiego z tytułu niezdolności do pracy z powodu choroby, wnioskodawca otrzymał wynagrodzenie za czas choroby z firmy (...) Sp. z o. o. W kolejnym okresie niezdolności do pracy od 2 października 2018r. do 30 listopada 2018r. otrzymał z w.w firmy zasiłek chorobowy. Za w.w miesiące październik i listopad 2018r. drugi pracodawca K. D., wypłacił wnioskodawcy wynagrodzenie za pracę.

Powyższy stan faktyczny sąd meriti ustalił na podstawie zeznań odwołującego R. S. jako strony i umowy o pracę z K. D..

Przechodząc do rozważań prawnych, Sąd I instancji powołał się na treść art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tj. Dz.U. z 2020r. poz. 870), zgodnie z którym ubezpieczony wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia. Przywołując poglądy piśmiennictwa w zakresie wykładni cyt. przepisu (komentarz do art. 17 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa; Inetta Jędrasik-Jankowska) zaznaczył, że zasiłek chorobowy ma zabezpieczać pracownikowi środki utrzymania w okresie, kiedy stan zdrowia stanowi czasową przeszkodę w ich zdobywaniu. Jeżeli w rzeczywistości taka sytuacja nie zachodzi, a pracownik uzyskując orzeczenie o niezdolności do pracy zamierzał jedynie wyłudzić świadczenie, to przepisy powinny mu w tym przeszkodzić. Utrata prawa do zasiłku chorobowego na podstawie art. 17 oparta jest na założeniu nierzetelności zwolnienia lekarskiego, tj. na uznaniu, że jeżeli zaistniały wymienione zachowania, to w rzeczywistości nie zachodziła sytuacja chroniona prawem, a pracownik nadużył prawa do świadczeń z ubezpieczenia chorobowego. Utrata prawa do zasiłku chorobowego w okolicznościach art. 17 ustawy zasiłkowej ma na celu nie tyle represjonowanie ubezpieczonego za zachowanie sprzeczne ze statusem chorego, lecz raczej przeciwdziałanie wypłacie świadczeń (zasiłku chorobowego lub wynagrodzenia gwarancyjnego) w okolicznościach, które ustawodawca ocenia jako nadużycie prawa. Jest to więc nie tyle sankcja za naganne z punktu widzenia interesów instytucji ubezpieczeniowej zachowanie się ubezpieczonego, co odebranie prawa do nienależnego świadczenia w związku z nie zachowaniem chronionej sytuacji.

W dalszej kolejności Sąd I instancji przytoczył treść art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tj. Dz. U. z 2020 r. poz. 266), zgodnie z którym osoba, która pobrała nienależne świadczenie

z ubezpieczeń społecznych jest obowiązana do jego zwrotu wraz z odsetkami w wysokości i na zasadach określonych przepisami prawa cywilnego.

Odwołując się do stanu faktycznego sprawy, za niesporne sąd meriti uznał korzystanie przez wnioskodawcę w okresie zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. ze zwolnień lekarskich i pobieranie z tego tytułu zasiłku chorobowego oraz że w tych samych okresach pozostawał w zatrudnieniu w firmie K. D. i pobrał z tego tytułu wynagrodzenie za pracę. Co do drugiego zatrudnienia, sąd meriti powołał się na zeznania odwołującego R. S., że w okresach niezdolności do pracy od 14 kwietnia do 30 kwietnia 2019r. i od 8 maja do 10 maja 2019r. nie wykonywał żadnej pracy na rzecz K. D.. Natomiast pracę tę wykonał w pozostałe dni miesiąca, tj. od 1 do 13 kwietnia 2019r. i 1 do 7 maja 2019r. oraz od 11 maja do 31 maja 2019r. Sąd Rejonowy ocenił zeznania odwołującego jako wiarygodne, podkreślając przy tym wymiar czasu pracy odwołującego w firmie K. D., tj. 1/32 etatu co daje ok. 6 godzin w miesiącu. Nadto z zeznań odwołującego wynika, że firmie K. D. użyczał jedynie swój certyfikat, który był potrzebny przedsiębiorcy do prowadzenia firmy. Miał do przepracowania 6 godzin, ale nie chodził do pracy, przelewano mu tylko wynagrodzenie w kwocie 150zł miesięcznie. Sąd Rejonowy ocenił jako wiarygodne twierdzenia odwołującego, iż w miesiącu kwietniu 2019 r. wykonał pracę na rzecz K. D. w pierwszej połowie miesiąca, natomiast od 14 kwietnia do 30 kwietnia 2019r. nie świadczył pracy oraz nie świadczył tej pracy od 8 do 10 maja 2019r., lecz w pozostałe dni miesiąca maja. Sąd I instancji zaakcentował przy tym, że R. S. był niezdolny do pracy z powodu choroby przez pełne dwa miesiące od 1 października 2018r. do 30 listopada 2018r. i za dzień 1 października otrzymał z firmy (...) Sp. z o.o. wynagrodzenie za czas choroby, a za pozostały okres, zasiłek chorobowy. Jednocześnie za w.w pełne dwa miesiące otrzymał wynagrodzenie za pracę z firmy K. D. i tym samym zdaniem Sądu zostały spełnione warunki z art. 17 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa w postaci wykonywania przez odwołującego pracy zarobkowej w czasie zwolnienia lekarskiego.

Wskazując na powyższe Sąd Rejonowy uznał, że nie zostały spełnione przesłanki uzasadniające pozbawienie ubezpieczonego prawa do zasiłku chorobowego za okres od 14 kwietnia 2019r do 30 kwietnia 2019 r. oraz za okres 8 maja 2019r. do 10 maja 2019r. i za w.w okresy ubezpieczony nie ma obowiązku zwrotu pobranego zasiłku chorobowego z odsetkami. Skutkowało to zmianą zaskarżonej decyzji na podstawie art. 477¹⁴§2 k.p.c. W pozostałym zakresie odwołanie podlegało oddaleniu, bowiem za okres od 2 października 2018 r. do 30 listopada 2018 r. odwołujący winien zwrócić pobrany zasiłek jako nienależny zgodnie z decyzją ZUS.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego złożył organ rentowy, zaskarżając wyrok w części, co do punktu 1. Zaskarżonemu orzeczeniu apelujący zarzucił:

I. istotne naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik postępowania w sprawie, a mianowicie:

- art. 233§1 w zw. z art. 227 ustawy z dnia 17 listopada 1964 roku kodeks postępowania cywilnego (tj. Dz.U. 2020 poz. 1575) poprzez nie wyjaśnienie istotnych okoliczności w sprawie tj. w których konkretnie dniach kwietnia 2019 roku oraz maja 2019 roku Ubezpieczony świadczył pracę na rzecz K. D., poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z przesłuchania w charakterze świadka K. D. co doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego oraz poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i przyjęcie jedynie w oparciu o zeznania Ubezpieczonego, iż w okresach od 14 kwietnia 2019 roku do 30 kwietnia 2019 roku oraz za okres od 8 maja 2019 roku do 10 maja 2019 roku Ubezpieczony nie świadczył pracy na rzecz K. D., bowiem jego praca polegała na użyczeniu certyfikatu kompetencji, podczas gdy zarówno w całym miesiącu kwietniu 2019 roku jak i maju 2019 roku był zgłoszony jako pracownik K. D., a z przedłożonej umowy o pracę, do której Sąd I Instancji w ogóle się nie odniósł, wynikał zupełnie inny zakres obowiązków, świadczący o ciągłym wykonywaniu czynności na rzecz pracodawcy.

II. naruszenie prawa materialnego, tj.:

- art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tj. Dz.U. 2020 poz. 870, dalej: „ustawa zasiłkowa”) poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji przyjęcie, iż odwołujący ma prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia chorobowego za okres od

14 kwietnia 2019 roku do 30 kwietnia 2019 roku oraz za okres od 8 maja 2019 roku do 10 maja 2019 roku podczas gdy ubezpieczony wykonywał pracę zarobkową w okresie niezdolności do pracy i utracił z mocy prawa prawo do zasiłku chorobowego za wyżej wskazane okresy,

- art. 66 ust. 2 i 3 ustawy zasiłkowej poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji przyjęcie, że R. S. nie ma obowiązku zwrotu zasiłku chorobowego za okres od 14 kwietnia 2019 roku do 30 kwietnia 2019 roku oraz za okres od 8 maja 2019 roku do 10 maja 2019 roku w łącznej kwocie 1.850,40 złotych, podczas gdy wypłacony Ubezpieczonemu zasiłek chorobowy za wyżej wskazane okresy był zasiłkiem nienależnym i podlega zwrotowi,

84 ust. 1 i 2 i 3 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tj. Dz.U.2020 poz. 266, z późn. zm., zwana dalej: ustawą systemową) poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji przyjęcie, że R. S. nie ma obowiązku zwrotu zasiłku chorobowego za okres od 14 kwietnia 2019 roku do 30 kwietnia 2019 roku oraz za okres od 8 maja 2019 roku do 10 maja 2019 roku w łącznej kwocie 1.850,40 złotych, podczas gdy wypłacony Ubezpieczonemu zasiłek chorobowy za wyżej wskazane okresy był zasiłkiem nienależnym i podlega zwrotowi.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o:

- 1) rozpoznanie sprawy na rozprawie,
- 2) dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadka K. D. na okoliczność przebiegu zatrudnienia ubezpieczonego w okresie kwiecień-maj 2019 roku, w tym w szczególności wykonywanych czynności w ramach zatrudniania ze wskazaniem w jakich konkretnie dniach i godzinach ubezpieczony je świadczył na rzecz pracodawcy w w/w okresie,
- 3) zmianę zaskarżonej części wyroku poprzez oddalenie odwołania,
- 4) zasądzenie od ubezpieczonego na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelujący zacytował przepisy prawa materialnego - art. 17 ust. 1, art. 66 ust. 2 i 3 ustawy zasiłkowej oraz art. 84 ust. 1, 2 i 3 ustawy systemowej oraz powołał się na poglądy judykatury w kontekście art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej, że pracą zarobkową, której wykonywanie, w okresie orzeczonej niezdolności do pracy, powoduje utratę prawa do zasiłku chorobowego jest każda aktywność ludzka, zmierzająca do osiągnięcia zarobku, w tym pozarolnicza działalność gospodarcza, choćby, nawet, polegająca na czynnościach nieobciążających w istotny sposób organizmu przedsiębiorcy. Przy czym, przy określeniu „zarobkowego” charakteru pracy, wskazuje się także, że przepisy nie wymagają, aby praca była podjęta „w celu zarobkowym”. Zdaniem organu rentowego, wystarczy, zatem, podjęcie jakiegokolwiek czynnej działalności, zmierzającej do uzyskania wynagrodzenia lub dochodu, by mówić o pracy zarobkowej, rodzącej skutek w postaci utraty prawa do zasiłku chorobowego czy opiekuńczego przez ubezpieczonego, który, korzystając ze zwolnienia lekarskiego, pracę taką podejmuje.

Wykonywanie pracy zarobkowej, w rozumieniu art. 17 ustawy zasiłkowej, polega na podjęciu działań, stanowiących realizację obowiązków pracowniczych lub wynikających z innego stosunku prawnego obejmującego świadczenie pracy. Nie stanowi więc takiej pracy zarobkowej, uzyskiwanie, w trakcie korzystania ze zwolnienia lekarskiego, dochodów, niepołączonych z osobistym świadczeniem pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2012 roku, sygn. akt: II UK 186/11 LEX nr 1216851). Nie każdy przejaw aktywności stanowi wypełnienie przesłanki z art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej, powodujący utratę prawa do zasiłku chorobowego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2012 roku, sygn. akt: I UK 70/12 LEX nr 1675215). Sporadyczna, incydentalna lub wymuszona okolicznościami sprawy aktywność zawodowa może usprawiedliwiać zachowanie prawa do zasiłku chorobowego (wyrok SN z dnia 6 lutego 2014 roku, sygn. akt: II UK 274/13 LEX nr 1455233 wyrok SN z dnia 3 marca 2010 roku, sygn. akt: III UK 71/09 LEX nr 585848).

Na gruncie rozpoznawanej sprawy, bezspornie ubezpieczony, oprócz zatrudnienia w (...) sp. z o.o. na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy, był zatrudniony także w wymiarze 1/32 etatu w firmie K. D. (...). Sąd I Instancji dał bezkrytycznie wiarę zeznaniom ubezpieczonego, że w ramach umowy o pracę z K. D., używał jedynie swój certyfikat i nie wykonywał żadnych innych czynności, w tym w szczególności nie chodził do pracy, podczas gdy z przedłożonej umowy o pracę wynika, że do obowiązków pracownika należało w szczególności utrzymanie i konserwacja pojazdów wykorzystywanych w przedsiębiorstwie pracodawcy ((...), (...), (...)), sprawdzanie umów i dokumentów przewozowych, podstawowa księgowość, przydzielanie ładunków lub usług kierowcom i pojazdom oraz sprawdzanie procedur związanych z bezpieczeństwem. W ocenie organu rentowego, powyższe nie może być oceniane inaczej, niż aktywne podejmowanie czynności, w ramach zawartej umowy o pracę. Sąd Rejonowy nie wziął pod uwagę przedłożonej umowy o pracę i nie wyjaśnił powyższych rozbieżności. Jedynym sposobem ustalenia faktycznie wykonywanych przez ubezpieczonego czynności w ramach zatrudnienia oraz czasu ich wykonywania jest dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadka K. D.. Sąd I Instancji wezwał K. D. w charakterze świadka na dwa terminy rozprawy, uznając potrzebę wyjaśnienia powyższych rozbieżności i jednoznacznego ustalenia stanu faktycznego, jednakże w związku z dwukrotnym niestawiennictwem K. D. na rozprawie niesłusznie zaniechał przeprowadzenia tego dowodu, czego skutkiem było błędne ustalenie stanu faktycznego.

Sąd I instancji winien wyjaśnić wszystkie istotne okoliczności w sprawie, w tym w szczególności ustalić w których konkretnie dniach kwietnia 2019 roku oraz maja 2019 roku ubezpieczony świadczył pracę na rzecz K. D., poprzez przeprowadzenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadka K. D. oraz dowodu z dokumentów osobowych, w tym w szczególności listy obecności ubezpieczonego w pracy w zakwestionowanym okresie. Sąd I instancji przekroczył granice swobodnej oceny dowodów i przyjął jedynie w oparciu o zeznania ubezpieczonego, iż w okresach od 14 kwietnia 2019 roku do 30 kwietnia 2019 roku oraz za okres od 8 maja 2019 roku do 10 maja 2019 roku nie świadczył pracy na rzecz K. D., podczas gdy zarówno w całym miesiącu kwietniu 2019 roku jak i maju 2019 roku był zgłoszony jako pracownik K. D., a z przedłożonej umowy o pracę, wynikał zupełnie inny zakres obowiązków, świadczący o ciągłym wykonywaniu czynności na rzecz pracodawcy. Sąd winien mieć na uwadze, iż wiarygodność tych zeznań jest wątpliwa, bowiem ubezpieczony składając w toku postępowania wyjaśnienia wskazywał, że wykonywał pracę zdalnie, a więc nie musiał bywać w firmie, co nie obligowało go do przedkładania zwolnień lekarskich u tego pracodawcy. W przeświadczeniu ubezpieczonego praca zdalna nie jest pracą, dlatego też uważał, że również świadczenie chorobowe za okres od 2 października 2018 roku do 30 listopada 2018 roku było mu należne, bowiem pracy nie wykonywał.

W ocenie organu rentowego podejmowane czynności w okresie niezdolności do pracy w ramach zatrudnienia u K. D. winny skutkować utratą prawa do zasiłku chorobowego. Fakt, iż R. S. świadczył pracę zdalnie i otrzymał wynagrodzenie w wysokości niewspółmiernej do wysokości utraconego zasiłku, nie mają znaczenia w przedmiotowej sprawie. Istotne jest to, że ubezpieczony dokonał czynności, w trakcie zwolnienia lekarskiego, za które otrzymał wynagrodzenie. Podjął aktywność, zmierzającą do osiągnięcia zarobku. Z tych zatem względów, organ rentowy słusznie odmówił wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego, za okresy wskazane w zaskarżonej decyzji i zobowiązał ubezpieczonego do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego z funduszu chorobowego.

SĄD OKRĘGOWY ZWAŻYŁ:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Nie znalazł akceptacji Sądu Okręgowego zarzut naruszenia art. 233§1 k.p.c. przez niewyjaśnienia istotnych dla sprawy okoliczności, tj. w których konkretnie dniach odwołujący świadczył pracę w firmie K. D. w okresie pobierania zasiłku chorobowego i nieprzeprowadzenie dowodu z zeznań K. D. na powyższe fakty oraz dowodu z dokumentów osobowych wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w w.w firmie. Zaakcentować trzeba, że Sąd I instancji z urzędu podjął próbę dwukrotnego wezwania K. D. na rozprawę w charakterze świadka (co podnosi także sam apelujący), jak również zwracał się do w.w o nadesłanie akt osobowych odwołującego, ewidencji czasu pracy, list obecności za okresy objęte zaskarżoną decyzją, lecz bez powodzenia, gdyż wezwania do K. D. po dwukrotnym awizo wracały niepodjęte. Nadto jak podał odwołujący, również on podjął próbę kontaktu telefonicznego z K. D., jednakże ten nie odbierał telefonów (vide k.21). W tej sytuacji poczynienie ustaleń faktycznych na podstawie zeznań samej tylko strony, w powiązaniu

z warunkami zatrudnienia wnioskodawcy w firmie K. D. , wynikającymi z umowy o pracę, nie uzasadnia zarzutu niewyjaśnienia istotnych dla sprawy okoliczności. Z przyczyn wyżej wskazanych Sąd Okręgowy oddalił wniosek apelującego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka K. D. co do przebiegu zatrudnienia ubezpieczonego w okresie kwiecień-maj 2019 roku, w tym w szczególności wykonywanych czynności w ramach zatrudniania ze wskazaniem w jakich konkretnie dniach i godzinach ubezpieczony je świadczył na rzecz pracodawcy w w/w okresie. W ustalonym stanie faktycznym sprawy, pozostaje ocena zebranego materiału dowodowego w kontekście zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 233§1 k.p.c. Nie można podzielić poglądu apelacji o bezkrytycznym przyjęciu zeznań odwołującego, iż w okresach od 14 kwietnia 2019 roku do 30 kwietnia 2019 roku oraz za okres od 8 maja 2019 roku do 10 maja 2019 roku ubezpieczony nie świadczył pracy na rzecz K. D., użyczając jedynie certyfikatu kompetencji, podczas gdy zarówno w całym miesiącu kwietniu 2019 roku, jak i maju 2019 roku był zgłoszony jako pracownik K. D.. W rozpoznawanej sprawie wnioskodawca istotnie był zgłoszony do ubezpieczeń, gdyż był pracownikiem firmy K. D., jednakże sam ten fakt, jak również zakres obowiązków, nie przesądza o świadczeniu pracy w okresie zasiłkowym, objętym zaskarżoną decyzją. W ocenie Sądu Okręgowego nie bez znaczenia dla wskazywanego przez apelację zakresu obowiązków w firmie K. D. i rzekomego świadczenia pracy przez odwołującego się (utrzymanie i konserwacja pojazdów wykorzystywanych w przedsiębiorstwie pracodawcy (...), (...), (...), sprawdzanie umów i dokumentów przewozowych, podstawowa księgowość, przydzielanie ładunków lub usług kierowcom i pojazdom oraz sprawdzanie procedur związanych z bezpieczeństwem), pozostaje rodzaj schorzeń dotyczących narządu ruchu (k. 16 akt ZUS), z powodu których orzekano niezdolność do pracy.

Sąd Rejonowy trafnie ocenił zeznania wnioskodawcy o niewykonywaniu przez niego pracy od 14 kwietnia 2019 roku do 30 kwietnia 2019 roku oraz za okres od 8 maja 2019 roku do 10 maja 2019 roku na rzecz K. D. , uwzględniając w tej ocenie wymiar czasu pracy wynikający z umowy o pracę , mianowicie 1/32 etatu, co daje niespełna 6 godzin w miesiącu oraz wskazany przez odwołującego w zeznaniach fakt wypłaty przez K. D. na rzecz wnioskodawcy wynagrodzenia za pracę za okres od 2 października 2018r. – 30 listopada 2018r., kiedy to był na zwolnieniu lekarskim z powodu choroby (także objętego zaskarżoną decyzją). Zdaniem Sądu Okręgowego, to wnioskowanie sądu meriti dodatkowo wzmacnia treść art. 80 k.p., zgodnie z którym wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną. Za czas niewykonywania pracy pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia tylko wówczas , gdy przepisy prawa pracy tak stanowią. W związku z tym zasadnie ocenił Sąd Rejonowy, że tylko w okresie od 2 października 2018 roku do 30 listopada 2018 roku odwołujący wykonywał pracę zarobkową w firmie K. D. w czasie orzeczonej niezdolności, wypełniając tym samym dyspozycję art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej, co skutkowało oddaleniem odwołania za ten okres. Odnosząc się do wskazywanej przez wnioskodawcę zdalnej pracy w firmie K. D. , zbyt daleko idące i nie znajdujące uzasadnienia w stanie faktycznym sprawy jest twierdzenie apelacji o przeświadczeniu ubezpieczonego, że praca zdalna nie jest pracą, dlatego też ubezpieczony uważał, że również świadczenie chorobowe za okres od 2 października 2018 roku do 30 listopada 2018 roku było mu należne, bowiem pracy nie wykonywał.

Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie w wypadku wykazania, że ocena materiału dowodowego jest rażąco wadliwa czy w sposób oczywisty błędna, dokonana z przekroczeniem granic swobodnego przekonania sędziowskiego, wyznaczonych w tym przepisie. Podkreślić przy tym należy, że Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, dokonując wyboru określonych środków dowodowych. Jeżeli z danego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wtedy gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 30 marca 2021 r. V ACa 73/21). W rozpoznawanej sprawie, ocena Sądu I instancji nie przekracza granic określonych treścią art. 233 § 1 k.p.c. Tym samym zarzut naruszenia tego przepisu jest niezasadny. W konsekwencji nie znalazły uzasadnienia zgłoszone w apelacji zarzuty naruszenia prawa materialnego, tj. art. 17 ust. 1 i art. 66 ust. 2 i 3 ustawy z 25 czerwca 1999 roku o

świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tj. Dz.U. z 2020r. poz. 870 ze zm.) oraz art. 84 ust. 1, 2 i 3 ustawy systemowej.

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu , o czym orzeczono na podstawie art. 385 k.p.c.